

[Skatteministeren]

Det er blevet nævnt i debatten fra flere sider, at det i forvejen ikke er så forfærdelig mange sager, det drejer sig om, og det er korrekt. Statistikken viser klart og tydeligt, at det ikke er så forfærdelig mange sager – heldigvis da – Skatteministeriet indbringer for Landsretten og senere for Højesteret. Jeg kan nævne, at i perioden 1979–1985 indbragte Skatteministeriet i alt for Landsretten 28 sager, og i samme periode indbragte Skatteministeriet for Højesteret 37 sager.

Det er altså ikke så forfærdelig mange, men til gengæld er det sådan, at domstolsbehandlingen af skattesager udgør den væsentligste del af den samlede klagebehandlingstid. Således forløber knap halvdelen af den gennemsnitlige sagsbehandlingstid på syv år, fra sagen indbringes for domstolene, og til Højesterets dom falder,

Det siger sig selv, at for de ganske vist få mennesker, der på den måde bliver trukket igennem hele systemet, er der tale om en ganske alvorlig ikke blot økonomisk, men i høj grad også menneskelig belastning. Og det er en belastning, som de pågældende personer udsættes for, blot fordi, om jeg så må sige, systemet har behov for en eller anden interessant afgrænsning eller fortolkning af en måske uklar lovbestemmelse.

Det er regeringens synspunkt, at dette store apparat, som det offentlige system jo er, har andre måder at skabe afklaring på end at trække enkeltpersoner igennem hele systemet op til Højesteret for at få en interessant afgrænsning af en lovbestemmelse.

F.eks. har Folketinget den mulighed at bringe klarhed over uklare lovbestemmelser ved at lovgive sig til klarhed frem for at lade et enkelt menneske være prøveklud, til en endelig afgørelse falder.

Det er i øvrigt en mulighed, som det nuværende system ikke har forhindret Folketinget i at bruge. I tidligere år har vi set eksempler på, at Folketinget efter en landsskatteretskendelse eller efter en dom har ment, at der var behov for en afklaring af en lovgivning, og så er skredet til lovgivning. Det er jo det, der gør, at der er forskel på skatteyderne og på systemet.

Jeg tror, det var fru Bente Søltøft, der nævnte, at der med forslaget skabes en skævhed imellem den enkelte persons og det offentliges interesser, og jeg forstod, at efter fru Bente Sø-

ltofts opfattelse var det til det offentlige systems ugunst. Det er jeg ikke enig i, for det offentlige system har i forvejen, som jeg før var inde på, andre midler til at bringe klarhed end at trække enkeltpersoner igennem systemet i måske 7-8 år.

Så siger hr. Jens Thoft: Jamen var det så ikke bedre, at skatteministeren blot udsendte en erklæring om, at i denne skatteministers tid føres der ikke proces mod borgerne? – for nu at forlenke hr. Jens Thofts standpunkt. Det synes jeg ville være en betænkelig fremgangsmåde, fordi det med rette ville kunne føre til mistanke om, at der i givne situationer var gået politik i en beslutning om at indbringe en sag eller ikke indbringe en sag. Ja, jeg kan allerede nu forestille mig, at hr. Jens Thoft så ved mange forskellige lejligheder ville rejse debatter i folketingsalen om, hvorvidt skatteministerens afgørelse om anke eller ikke anke i en given sag nu også var korrekt. Det synes jeg ville være en politisering af skattesagers behandling, som er dybt, dybt betænkelig.

Det er derfor, der er foreslået indsat et nævn, som er uafhængigt af skatteministeren, en vent, som sikrer, at hvis der i en sag er meget principielle interesser på spil, så skal der trods alt være mulighed for at indbringe en sag for domstolene. Lad os f.eks. antage, at der i en sag står milliarder af kroner på spil for de offentlige kasser. Så vil det selvfølgelig ikke være uinteressant at få en domstolsprøvelse af en landsskatteretskendelse.

Jeg vil gerne føje til, at som en udløber af en appelbegrænsning af den karakter, vi her taler om, mener jeg, det er aktuelt at overveje, hvorledes der kan ske en styrkelse af det juridiske element i Landsskatteretten. Når flere sager skal finde deres endelige afgørelse ved Landsskatteretten, er det vigtigt, at der dér ud fra ethvert synspunkt foregår den bedst mulige juridiske behandling af sagerne.

Det er delvis også et svar til fru Aase Olesen, som spørger: Vil appelbegrænsning ikke blot betyde, at afgørelserne i Landsskatteretten oftere går skatteyderne imod? Jeg går ud fra, at der i fru Aase Olesens spørgsmål ligger en fornemmelse af, at så vil flere skatteydere indbringe sagerne for domstolene.

Jeg tror ikke, at fru Aase Olesen har baggrund for den ængstelse. Jeg føler mig fuldstændig tryk ved Landsskatterettens måde at